

Autor: George Burdi

Dostali jsme se na historické rozcestí, kde musíme znovu všechno kompletně přehodnotit. Všechny staré úmluvy se rozpadly na prach, stejně jako drtivá většina kdysi platných společenských dohod. Člověk stojí na prahu znepokojivé budoucnosti, která se příliš nepodobá čemukoliv, co známe z dějin našeho druhu. Nemáme tedy na co odkazovat a s čím srovnávat. Naše další směřování se odvíjí od toho, k čemu se přikloníme: buď k souboru horkou jehlou šitých moderních hodnot – anebo k časem prověřeným zásadám, jež nazýváme tradicí.

Hierarchie, úcta ke starobylému vědění nebo jasné rozdělení ženských a mužských rolí podle jejich odlišné přirozenosti: to vše jsou typické rysy společností založených na tradici. Nám se však místo toho dostalo progresivistických ctností, likvidace někdejších standardů a konvencí a radikální dekonstrukce všech společenských norem. Jasně vidíme, kam tato cesta vede: k nepředstavitelnému zmatku, osekávání svobody slova a plýtvání lidským potenciálem. Ještě mnohem důležitější než samotné přežití musí ale pro budoucího člověka být podoba tohoto bytí, protože primitivní, divošská a nekulturní existence není hodna našeho vznešeného potenciálu. Jakmile zahyne duše, může se sice tělo ještě hýbat, ztratilo však svůj smysl. A takový je i vztah mezi kulturou a civilizací.

Právě v současném okamžiku, kdy se jeho zkázonosné absolutní vítězství jeví nevyhnutelným, je moderní svět paradoxně také nejvíce zranitelný, protože dosud žijí lidé, kteří pamatují jiný, ne až tak dávný čas, kdy ještě bylo možné zaslechnout ozvěny starého světa. A jak tato nová éra lidstva postupně odhaluje své hluboké neštěstí, nadchází ještě jeden poslední moment ostrého kontrastu moderního s tradičním, než je tradiční moderním nadobro pohlceno a vymazáno z paměti.

Vnější síly, které příchod tohoto okamžiku usilují co nejvíce urychlit, jsou značné. Nejde však ani tak o zosnovatele destrukce, jako spíše oportunisty, kteří zachytili odér rozkladu a rozhodli se padající budovu postrčit. Nedělejme si ovšem žádné iluze: kolaps byl zapříčiněn v první řadě vnitřními důvody.

Moderní člověk je neochvějně přesvědčen, že celé dějiny tvoří jen velkou předeheru vyvrcholení dnešního okamžiku, že náš věk vyspělých strojů a sociálního inženýrství lidstva je dokonalou kulminací událostí. Místo k cílové čáře triumfu nás však energie pohybu žene na okraj útesu a do propasti, jejíž hloubku si ani neumíme představit.

Už naši dávní předkové si uvědomovali, jak jim starobylá moudrost vyklouzává z prstů a že tak vidí pouhé odlesky z toho, co bylo ztraceno už dávno. V éře rozkvětu antického Řecka už jsme byli našemu zlatému věku nesmírně vzdáleni. Následovala skoro tři tisíciletí krvavé sebedestrukce. Války vybojované za samolibé vůdce se staly jevištěm, na kterém se znovu a znovu odvíjely výjevy egoistického materialismu a bratrovražedné řeže kvůli skoro bezvýznamným rozdílům, protože nám chybělo poznání a moudrost, abychom si dokázali představit odlišnou budoucnost.

Vystříhejme se tedy opakování této ničivé arogance.

Pravdu o našem bytí ani odpovědi o tajemstvích existence nelze zjednodušit tak, aby byly obsažitelné racionálním myšlením. Odpovědi na ně nehledejme u nějakého slavného mudrce: student by tak získal jen očekávání, která by omezila jeho schopnosti vnímání tím, že by z celého procesu učinila prostě jen další rozumový úkon. Člověk může obdržet snad jedině jakýsi plánec, odpovědi však už musí hledat a nalézat sám. Veškeré pokusy o kodifikaci pravdy nutně uváznou v chudobě slovních prostředků: co stojí mimo lidské chápání, nemá ke svému popisu ani žádný jazyk. Jedině prostřednictvím empirické moudrosti můžeme překročit limitace racionálního myšlení.

Zažíváme velké zapomínání, po němž budeme muset znovu objevit, kým jsme. Skutečně poznané pravdy často připomínají vzpomínky: jako bychom něco znali už předtím, než jsme si toho plně vědomi – a následně to pouze znovuobjevili. Civilizace funguje podle obdobných zákonitostí, takže znovu a znovu krácejí k zapomnění, jen aby se nakonec objevil člověk obrozený, zocelený ve výhních pochybností o sobě samém.

Ať váš vnitřní zrak pronikne mlhou nerozhodnosti. Pamatujte na své jméno. Pamatujte, kým jste byli zrozeni. Nezapomeňte, kým už jste. Svlečte jako hadi svou kůži a očistěte svou duši od špíny moderní doby. Znovu nalezněte starobylou energii a staňte se nádobou Boha a bohů. Dvakrát denně skládejte přísahu, že budete vést čestný život a ctít své předky, božské, rodinu a své vlastní vyšší já. Netvarujte svou energii podle požadavků moderního světa, vybudujte si svou vlastní, před ním skrytou svatyni a zůstaňte naladěni na frekvenci, které je bližší vaší přirozenosti.

Vymaňte se z věčně nedostatečného **stávání se**, vstupte do stavu **bytí** a přeneste to do vnějšího světa.

Jsme starobylé duše, ze smělých a starodávných zemí.

Přišli jsme z jiné dimenze a zde jsme se probudili k novému životu.

George Burdi, leden 2019

Úvaha George Burdiho **Remember Who You Were Born To Be** vyšla na stránkách skupiny Überfolk 3. ledna 2019.